



Arrest

nr. 104 758 van 11 juni 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 31 december 2012 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris van 4 december 2012 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 maart 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 maart 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat R. JESPERS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. BRACKE, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker is Italië binnengekomen op 8 maart 2012. Hij diende 10 juli 2012 bij de Belgische overheid een asielaanvraag in. Op 16 augustus 2012 werd een overnameverzoek gedaan aan de Italiaanse autoriteiten op basis van artikel 10.1 van de Verordening van de Raad (EG) nr. 343/2003 van 18 februari 2003. Op 16 oktober 2012 hadden de Belgische autoriteiten nog geen antwoord ontvangen van Italië. Dit staat gelijk met een aanvaarding van het overname verzoek. Met een Tacit Agreement van 17 oktober 2012 werden de Italiaanse autoriteiten op de hoogte gesteld van de verplichting om verzoeker over te nemen en zijn asielaanvraag te behandelen. Op 4 december 2012 werd een beslissing genomen tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26*quater*). Dit is de bestreden beslissing.

"BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF MET BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd door het koninklijk besluit van 11 december 1996 en gewijzigd bij het koninklijk besluit van 27 april 2007, wordt het verblijf in het Rijk geweigerd aan de persoon die verklaart te heten H.M. geboren te Muridkhal, op (in) (...)1991 van nationaliteit te zijn : Afghanistan die een asielaanvraag ingediend heeft.

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan Italië (1) toekomt, met toepassing van artikel 10.1 en artikel 18.7 van de Verordening van de Raad (EG) Nr. 343/2003 van 18/02/2003.

Betrokkene heeft op 10/07/2012 een asielaanvraag ingediend in België. Betrokkene verklaarde op 09/07/2012 in België te zijn aangekomen. Betrokkene verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op 06/03/1995.

Betrokkene verklaarde geboren te zijn in 1995, en dus minderjarig te zijn. Betrokkene werd bijgevolg onder de hoede van de dienst Voogdij geplaatst. Onze diensten uitten echter twijfel betreffende de verklaarde leeftijd. Op 17/07/2012 liet de Voogdijdienst een medisch onderzoek uitvoeren door het Universitair Ziekenhuis St-Rafaël (KU Leuven), Departement Tandheelkunde om na te gaan of de betrokkene al dan niet jonger is dan 18 jaar. De conclusie van dat onderzoek luidde: "Op basis van het voorgaande kunnen we besluiten met een redelijke wetenschappelijke zekerheid dat H.M. op datum van 17-07-2012 een leeftijd heeft van zeker ouder dan 18 jaar, waarbij 21,3 jaar een minimumleeftijd is. Uit het medisch onderzoek blijkt aldus dan betrokkene meer dan 18 jaar oud is. Bijgevolg werd de plaatsing onder dienst Voogdij opgegeven en de geboortedatum van betrokkene aangepast.

Uit de vergelijking van de vingerafdrukken in Eurodac blijkt dat betrokkene voorafgaand aan zijn asielaanvraag in België het grondgebied van de lidstaten illegaal is binnengekomen te Otranto (Italië) op 08/03/2012. Betrokkene verklaart tijdens zijn verhoor van 09/08/2012 dat hij Afghanistan heeft verlaten in augustus 2011 en via Iran en Turkije naar Griekenland is gegaan waar hij ongeveer 10 maanden zou hebben verbleven. Betrokkene verklaart dat hij vervolgens verder via Italië en Frankrijk naar België is gekomen waar hij op 09/07/2012 zou zijn aangekomen. Wanneer aan betrokkene de vraag gesteld wordt hoe het komt dat zijn vingerafdrukken reeds in maart in Italië werden genomen hoewel hij verklaarde louter op doorreis te zijn geweest in Italië vooraleer in België te zijn aangekomen, stelt betrokkene dat hij reeds eerder aangehouden werd in Italië en vervolgens naar Griekenland terugkeerde om nadien nogmaals via Italië naar België te reizen.

Gelet op bovenstaande gegevens en werd op 16/08/2012 een overnameverzoek op basis van art 10.1 van de Verordening van de Raad (EG) Nr. 343/2003 van 18/02/2003 verstuurd aan de Italiaanse autoriteiten. Aangezien de Belgische autoriteiten op 16/10/2012 nog geen antwoord hadden ontvangen van Italië stond dit, overeenkomstig artikel 18.7 van Verordening (EG) Nr. 343/2003 van 18/02/2003, gelijk met de aanvaarding van het overnameverzoek. Italië werd hierdoor op 17/10/2012 de verantwoordelijke lidstaat voor de behandeling van de asielaanvraag van betrokkene. Dit hield tevens de verplichting in om betrokkene over te nemen en zijn asielaanvraag te behandelen. We hebben dit aan de Italiaanse autoriteiten laten weten met een Tacit Agreement van 05/11/2012.

Gevraagd naar redenen waarom betrokkene precies in België zijn asielaanvraag wou indienen stelt betrokkene dat zijn oom dit heeft afgesproken met de smokkelaar. Gevraagd naar redenen met betrekking tot de omstandigheden van opvang of van behandeling die een verzet tegen de overdracht naar het voor de asielaanvraag verantwoordelijke land, zouden kunnen rechtvaardigen, stelt betrokkene dat zijn oom hem heeft aangeraden om in België asiel te vragen en niet in Italië. De Belgische asielinstantie kan onder geen enkel beding voldoen aan de wil van betrokkene om zijn asielaanvraag in België te behandelen gezien dit zou neerkomen op het ontkennen van het objectief dat Europa voor ogen heeft in zijn Verordening waarbij de criteria en de mechanismen worden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag en om een vrije keuze van de asielzoeker uit te sluiten. We merken op dat Italië de Conventie van Genève van 1951 ondertekende en partij is bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Het is als lidstaat van de Europese Unie gebonden door dezelfde internationale verdragen als België. Betrokkene zal in de mogelijkheid gesteld worden een asielaanvraag in te dienen. Italië onderwerpt asielaanvragen, net als België en de andere Lidstaten, aan een individueel onderzoek en kent de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er zijn geen redenen om aan te nemen dat betrokkene voor de behandeling van zijn asielaanvraag meer garanties in België dan in Italië zou genieten. Betrokkene kan niet aannemelijk maken dat de Italiaanse autoriteiten de richtlijn 2003/9/EG van de Raad van 27 januari 2003 tot vaststelling van minimumnormen voor de opvang van asielzoekers in de lidstaten niet zou respecteren. De Italiaanse autoriteiten hebben de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake

minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft en de inhoud van deze bescherming en de richtlijn 2005/85/EG van de Raad van 1 december 2005 betreffende de minimumnormen voor de procedures in de lidstaten voor de toekenning of intrekking van de vluchtelingenstatus in hun nationaal recht omgezet. Er zijn geen aanwijzingen dat dit niet correct is gebeurd. Er is op dit moment geen goede grond aanwezig om afstand te doen van het interstatelijk vertrouwensbeginsel ten aanzien van Italië en de uitvoering van de Dublin II Verordening. Er kan op basis van de door betrokkene aangehaalde verklaringen en elementen geen intentionele bedreiging, uitgaande van de Italiaanse autoriteiten, op zijn leven, vrijheid of fysieke integriteit worden vastgesteld. Het is aan betrokkene om aannemelijk te maken dat er zich in zijn zaak feiten en omstandigheden voordoen op basis waarvan het vermoeden van eerbiediging door de verdragspartijen van het Vluchtelingenverdrag en art. 3 van het EVRM worden weerlegd. Hiervan is sprake als de asielzoeker aannemelijk maakt dat in de asielprocedure van de verantwoordelijke lidstaat ten aanzien van de asielzoeker niet zal worden onderzocht en vastgesteld of er sprake is van een schending van het Vluchtelingenverdrag of van art. 3 van het EVRM, hetgeen hier niet het geval is. Het gegeven dat Italië momenteel het voorwerp is van een uitzonderlijk immense toestroom van kandidaat- vluchtelingen en economische migranten door de politieke gebeurtenissen die plaatsgrepen in Noord-Afrika en het Midden-Oosten betekent echter niet automatisch dat betrokkene blootgesteld zal worden aan een onmenselijke of vernederende behandeling en/of dat zijn asielaanvraag niet met de nodige aandacht en objectiviteit zal worden behandeld. Betrokkene brengt dan ook geen enkel element aan waaruit blijkt dat Italië momenteel de asielaanvragen van vreemdelingen die in toepassing van de Dublin-II-Verordening terug- of overgenomen worden van een andere lidstaat niet met de nodige zorg en conform de ter zaken geldende internationale regelgeving zou onderzoeken. Uit recente rapporten (Norwegian Organisation for Asylum Seekers (NOAS), "The Italian approach to asylum: System and core problems", April 2011 & Schweizerische Flüchtlingshilfe/OSAR, "Asylum procedure and reception conditions in Italy - Report on the situation of asylum seekers, refugees, and persons under subsidiary or humanitarian protection, with focus on Dublin returnees", Berne and Oslo, May 2011), kan bovendien worden opgemaakt dat vreemdelingen die in het kader van de Dublin-II-Verordening overgedragen worden aan de bevoegde Italiaanse autoriteiten bij hun aankomst in Italië door de luchthavenpolitie worden geholpen om in contact te treden met de verantwoordelijke autoriteiten en dat zij in beginsel de mogelijkheid hebben om een eerder aangevangen asielprocedure te hervatten of een nieuwe op te starten waarbij niet op voorhand vaststaat dat met geen aanspraak op opvang heeft dan wel dat deze opvang in de praktijk niet zou kunnen worden verkregen. Een kopie van beide rapporten werd toegevoegd aan het administratief dossier van betrokkene.

Italië kent onafhankelijke beroepsinstanties voor beslissingen inzake detentie en verwijdering. Verder kunnen - indien nodig- voorlopige maatregelen worden gevraagd met toepassing van artikel 39 van het procedurereglement van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM). Er is dan ook geen aanleiding om te stellen dat de betrokkene bij overdracht aan Italië risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die strijdig zouden zijn met artikel 3 van het EVRM. Een loutere vrees daarvoor volstaat dus geenszins omdat deze niet gestoeld is op de eigen persoonlijke ervaring van betrokkene. Betrokkene slaagt er niet in aannemelijk te maken dat er een reëel risico bestaat dat Italië hem zal repatriëren, indien niet, dan wel niet afdoende, is vastgesteld of hij bescherming behoeft en dat hij als dusdanig zal blootgesteld worden aan een behandeling die strijdig is met art. 3 EVRM.

Een terugkeer naar Italië kan door onze diensten georganiseerd worden. De Italiaanse autoriteiten zullen bovendien (indien betrokkene wenst gebruik te maken van deze mogelijkheid) tenminste zeven dagen op voorhand in kennis gesteld worden van de overdracht van betrokkene zodat aangepaste opvang kan voorzien worden. Alle nodige maatregelen zullen worden genomen opdat de overdracht naar Italië in de allerbeste omstandigheden zal worden uitgevoerd.

Betrokkene verklaart geen familie te hebben in België, noch elders in Europa. Een behandeling van de asielaanvraag op basis van art 7, 8 of 15 is derhalve niet aan de orde. Betrokkene verklaart gezond te zijn.

Gelet op al deze elementen, is er derhalve geen concrete basis om de asielaanvraag van betrokkene in België te behandelen op grond van art. 382 of art. 15 van Verordening (EG) Nr. 343/2003 van 18/02/2003. Bijgevolg is België niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan de Italiaanse autoriteiten toekomt, met de toepassing van art. 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van art. 10.1 en art. 18.7 van de Verordening van de Raad (EG) nr. 343/2003 van 18 februari 2003 en moet betrokkene het grondgebied van het Rijk binnen de zeven (7) verlaten. Hij dient zich aan te bieden bij de bevoegde Italiaanse autoriteiten..."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert een eerste middel aan:

“EERSTE MIDDEL: Schending van artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van bestuurshandelingen. Schending van de materiële motiveringsplicht. Schending van art. 7 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenbesluit). Schending van artikel 52, §4, vijfde lid van het Koninklijk Besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Dat de bestreden beslissing (bevel) het volgende stelt: “aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen de zeven dagen”. Er wordt geen wettelijke basis aangegeven waarop het bevel steunt. Er wordt geen enkele motivering gegeven voor het bevel. De beslissing geeft enkel de wettelijke basis aan en somt de motieven op waarom het verblijf geweigerd wordt, maar geeft dit niet aan voor het bevel. Het bevel vereist een eigen wettelijke basis en een eigen motivering. Artikel 7 Vreemdelingenwet wordt niet opgenomen in de beslissing, laat staan dat wordt aangeduid op grond van welke van de in artikel 7 opgenomen omstandigheden waarbij een bevel om het grondgebied te verlaten mogelijk is, het bevel zou genomen zijn. Artikel 52, §4, vijfde lid van het Vreemdelingenbesluit houdt een discretionaire en geen gebonden bevoegdheid in in hoofde van de Belgische staat. De verder geciteerde rechtspraak maakt dit duidelijk. Ook in de akte van kennisgeving wordt geen wettelijke basis noch motivering voor het bevel gegeven. Verzoeker verwijst naar het arrest nr. 64 084 van 28 juni 2011 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen waarin eveneens geoordeeld werd over een bijlage 20 met bevel, zoals in casu. De RVV vernietigde in het arrest van 28 juni 2011 de beslissing in haar geheel. Het arrest geeft volgende motivering, waarbij verzoeker zich volledig aansluit: (...). De Belgische Staat tekende cassatieberoep aan tegen dit arrest van de Raad bij de Raad van State. In het arrest nr. 220.340 van 19 juli 2012 verwerpt de Raad van State het cassatieberoep met volgende motivering, waarbij verzoeker zich aansluit en die van toepassing is in onderhavige zaak. (...). De beslissing dient bijgevolg in haar geheel vernietigd te worden.”

Verzoeker betoogt dat er geen enkele wettelijke basis aangegeven worden voor het bevel om het grondgebied te verlaten in de beslissing, noch in de kennisgeving en dat het bevel een eigen motivering zou vereisen. Verzoekende partij verwijst naar het arrest nr. 64.084 van 28 juni 2011 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen betreffende een bijlage 20 en het arrest nr. 220.340 van 19 juli 2012 van de Raad van State.

2.2. De verwerende partij repliceert in de nota dat *“de beslissing werd genomen in uitvoering van artikel 71/3, §3 van het Koninklijk Besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Dit wordt expliciet gesteld in het aanhef van de beslissing. Verzoeker kan niet beweren dat in de beslissing geen rechtsgrond wordt aangegeven. Het middel mist op dit vlak feitelijke grondslag”*.

De verwerende partij repliceert voorts: *“De vergelijking die verzoeker maakt met de weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten, onder bijlage 20, gaat niet op. Artikel 71/3, §3 van het KB van 8 oktober 1981 stelt dat als een asielzoeker moet overgedragen worden aan de verantwoordelijke staat en hem het verblijf wordt geweigerd, dat hij in het bezit wordt gesteld van een bevel om het grondgebied te verlaten. Het artikel voorziet derhalve niet in een mogelijke afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, maar stelt louter dat een bevel wordt afgeleverd, eens vast staat dat de asielzoeker moet overgedragen worden en hem het verblijf wordt geweigerd. Een motiveringsgebrek werd derhalve niet aannemelijk gemaakt.”*

2.3. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

2.4. De bestreden beslissing strekt er onder meer toe aan verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten uit te reiken. Verzoeker werpt duidelijk op dat het bevel om het grondgebied te verlaten niet gemotiveerd werd, hoewel de discretionaire bevoegdheid die voortvloeit uit artikel 71/3, § 3 van het

koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het vreemdelingenbesluit) dit vereist.

Artikel 71/3, § 3 van het vreemdelingenbesluit luidt als volgt:

"Wanneer de asielzoeker overgedragen moet worden aan de verantwoordelijke Staat en hem het verblijf in het Rijk geweigerd werd, ontvangt hij een bevel om het grondgebied te verlaten en wordt hij in het bezit gesteld van een doorlaatbewijs overeenkomstig het model van bijlage 10 bis of bijlage 10 ter. De beslissing tot weigering van verblijf wordt ter kennis gebracht door middel van een document overeenkomstig bijlage 26quater. Er wordt overgegaan tot de intrekking van de afgegeven documenten, op het moment dat de vreemdeling een asielaanvraag indient en, zo nodig, van het attest van immatriculatie."

Artikel 8 van de vreemdelingenwet bepaalt:

"Het bevel om het grondgebied te verlaten of de beslissing tot terugleiding naar de grens vermeldt de bepaling van artikel 7 die werd toegepast."

Artikel 7, 10° van de vreemdelingenwet bepaalt:

"Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven: (...)

10° wanneer hij, met toepassing van de internationale overeenkomsten of akkoorden die België binden, door de Belgische overheden aan de overheden van de overeenkomstsluitende Staten moet overgedragen worden."

Met het gebruik van het woord "kan" in die bepaling wordt de mogelijkheid aan de bevoegde staatssecretaris gegeven om een bevel om het grondgebied te verlaten te geven, zonder dat er sprake is van een verplichting. Er mag overigens geen bevel worden gegeven wanneer dat in strijd met een aantal verdragsrechtelijke bepalingen zou zijn, zoals artikel 3 van het EVRM. Derhalve is er geen sprake van een gebonden bevoegdheid. Artikel 71/3, § 3 van het vreemdelingenbesluit kan als lagere norm geen gebonden karakter geven aan de in artikel 7, 10° van de vreemdelingenwet vastgelegde bevoegdheid om een bevel om het grondgebied te verlaten te geven (arrest nr. 220.340 van 19 juli 2012 van de Raad van State).

Gelet op de gegeven discretionaire bevoegdheid om al dan niet een bevel om het grondgebied te verlaten te incorporeren in de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden, kwam het de verwerende partij *in casu* toe te preciseren waarom een bevel om het grondgebied te verlaten verstrekt wordt aan verzoeker, *quod non*.

De motivering van de bestreden beslissing heeft enkel betrekking op de weigering van verblijf. Er kan niet in gelezen worden waarom verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten gegeven wordt. Uit het gegeven dat België de niet de verantwoordelijke lidstaat is voor de behandeling van de asielaanvraag en verzoeker zich dient aan te bieden bij de bevoegde Italiaanse autoriteiten, vloeit niet *ipso facto* voort dat hij om die reden alleen op illegale wijze in het Rijk verblijft. Zo kan het zijn dat verzoeker om een andere reden nog op legale wijze in het Rijk verblijft.

De Raad kan alleen maar herhalen: *"Wanneer de toepasselijke regelgeving aan het bestuur de vrijheid laat om al dan niet een beslissing te nemen, of de keuze laat tussen verschillende mogelijke beslissing, is het bestuur verplicht zijn keuze te verantwoorden. Ook bij de invulling van vage normen, zal een uitgebreider motivering noodzakelijk zijn. De precieze, concrete motieven moeten uitdrukkelijk en nauwkeurig worden vermeld. Een discretionaire bevoegdheid ontslaat de overheid dus geenszins van de verplichting tot formele motivering, wel integendeel. In dat geval dringt de motiveringsplicht zich nog meer op als niet te verwaarlozen waarborg en zelfs de enige waarborg tegen willekeur."* (I. OPDEBEEK en A. COOLSAET, administratieve rechtsbibliotheek – algemene reeks, VII, formele motivering van bestuurshandelingen, Brugge, Die Keure, 1999, 149, nr. 185).

Een schending van de formele motiveringsplicht en van artikel 71/3, § 3 van het vreemdelingenbesluit wordt aangetoond. Het eerste middel is de aangegeven mate gegrond. Aangezien de bestreden beslissing één beslissing betreft met één motivering, dient zij in haar geheel te worden vernietigd (cf. RvS 28 juni 2010, nr. 205.924).

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 4 december 2012 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26*quater*) wordt vernietigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf juni tweeduizend dertien door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. MILOJKOWIC